

A KÖNYVTÁR A L’ORÉAL UTÁN

L’ORÉAL THROUGH GILLETTE · 11

A L’Oréal-os tapasztalatból megértettem, hogy egy Gillette-formátumban éltem, és ez nem ugyanaz, mint a valódi piac – és ha valaha vállalati kereteken kívül találnám magam, teljesen felkészületlen lennék arra, hogy szembenézzek a világgal.

Apám felhívott, és meghívott ebédre – nem otthon, kint találkoztunk, mintha csak munka volna, pedig valójában a legszebb időnket töltöttük együtt, apa és fiú, akik újra megtalálják egymást. Hiányzik.

Kíváncsi volt, hogy érzem magam e szakmai tapasztalat után – nem akarta a részleteket vagy a konkrétumokat, mindig is visszafogott ember volt, sosem kérdezett, csak hallgatott és mosolygott.

Elmondtam neki, hogy tanulni szeretnék – nem iskolában vagy egyetemen, hanem úgy, hogy bemegyek egy könyvtárba, és napról napra felfedezem, mit mondanak a könyvek.

Örült neki, és azt mondta: a kultúra nem csak a tapasztalatból jön – ne feledd, a történelem mindig ismétli önmagát, ugyanazok a körforgások újra meg újra, csak egyszer kell elolvasnod, és megértened, hogyan működik.

Kevés szó, semmi színjáték – ma is ez vagyok. Az iróniát anyámtól örököltem, ő pedig valójában az anyai nagyapámtól.

De mindig ahhoz kellett igazítanom a nyelvemet, akivel épp beszéltem, mert egy bonyolult szó gyakran egyáltalán nem a

műveltség jele – csak olyan leszel tőle, mint egy tudatlan bolond, akinek fogalma sincs, mi a fenéről beszél.

Gondoltam rá, hogy elmegyek Milánóba, és beiratkozom egy Kaiser vezetőképzésre, de 3 760 000 lírát kértek, és miután átolvastam a tananyagot, nem voltam meggyőződve arról, hogy megéri a befektetést.

Mások tudásával akartam összemérni magam, és megtaláltam, mit csináljak: EGY MERCHANDISER-TANFOLYAMOT, ahol finomíthattam és javíthattam azt, amit a gyakorlatban már csináltam, elméleti alapokra helyezve.

650 000 lírát fizettem heti húsz óra óráért – de hogy hogyan sikerült, azt a következő epizódban mesélem el.

Csak egy gondolat: már akkor éreztem, hogy valami nem működik bennem, vagy talán nagyon is jól működik, de nem tudtam, mi az. Később az írás tett mindent világossá.

Olyasvalaki voltam, akinek a létezésére senki sem számított – és mégis valaki voltam.

Ferdinando